

De kracht van het kampvuur

Het verhaal van Tom Lambert door Beverly Lambert, 3 april, 2003. Vertaling: H. Houkes.

Brandon heeft verzocht om verhalen van kinderen die Journeywerk hebben ondergaan en ze is wellicht ook geïnteresseerd om te horen over mijn zoon Tom, die negen jaar is, en die klaarblijkelijk geheeld is door het ondergaan van een kampvuurproces 'bij volmacht'.

Tom (geboren in mei 1993) is altijd een erg gevoelig kind geweest, die het al vanaf zijn geboorte niet kon verdragen om gescheiden te zijn van zijn ouders. Ik herinner me nog het huishouden doen, koken en strijken met dreumes Tom op mijn rug in een draagzak, starend over mijn (of mijn man's) schouder, geboeid kijkend naar wat er gebeurde en niet op de grond willen te worden neergezet.

Toen Tom naar de peuterspeelzaal ging, twee jaar en negen maanden oud, schreeuwde hij alles bij elkaar toen hij beseftte dat ik hem daar zou achterlaten, maar de leidsters verzekerden me dat hij OK zou zijn zodra ik maar weg was. Dus ik verliet hem vol schuldgevoel, zelf haast in tranen. Toen ik drie uur later kwam om Tom op te halen, keek hij verbijsterd naar mij en zei: 'Je bent teruggekomen! Je bent teruggekomen!' Tijdens het ritje van vijf minuten naar huis bleef de kleine Tom maar herhalen: 'Je bent teruggekomen! Je bent teruggekomen!' Ik stelde hem constant gerust, want natuurlijk kwam ik terug; ik zou hem niet verlaten! Echter, het was helder dat hij niet had gedacht me nog terug te zien, het arme kind! Toen Tom ouder werd had hij nog steeds een hekel aan activiteiten buitenshuis, hij was alleen maar gelukkig in de vertrouwde omgeving van zijn huis. Toen hij naar de kleuterschool ging toen hij 4 ½ jaar oud was kwamen elke morgen weer de tranen en de woede-uitbarstingen, vergezeld door schreeuwen dat hij niet naar school wilde, maar gewoon thuis bij mij wilde zijn. Deze ontstellende scènes gingen door tot januari 2003. Tom wilde 's-morgens niet ontbijten op schooldagen, en hij was zeer bezorgd, en, als hij de school in liep dan hield hij altijd mijn hand stevig vast als zijn klasgenoten langs renden, die hun ouders ver achter zich lieten (of zelfs gewoon thuis!).

De zaak liep uit de hand op donderdag 9 januari 2003 toen de (privé) rekenleraar aan het begin van de avond kwam om Tom en zijn oudere zus Freya bijles te geven. John, de leraar, had al eerder gemeld dat er veel onderhuidse spanning bij Tom was en dat hij erg weinig vertrouwen in zichzelf had. John wees er op dat Tom bang was om fouten te maken; als hij een fout maakte dan werd zijn handschrift kleiner. Op deze avond was mijn man Nick, die bij de Koninklijke Marine werkt, weg en Tom had een grote woede-uitbarsting over het feit dat hij moest rekenen. John had een vriendelijk praatje met hem, maar Tom stormde totaal tegen zijn gewone doen in de kamer uit en rende naar zijn slaapkamer boven. Toen ik naar boven ging om met Tom te praten vertelde hij me hoe zeer hij John haatte en hoe erg hij de rekenlessen haatte. Ineens begon hij te huilen en zei: 'Ik mis papa'. Ik gaf hem een zakdoek om zijn ogen te drogen en terwijl we praatten versnipperde Tom systematisch de zakdoek totdat hij de stapel stukjes in zijn schoot liet vallen en zei 'Dat is John!' Ik ging naar beneden en vertelde John dat Tom hem haatte en dat er geen mogelijkheid scheen te zijn om nog verder te gaan met rekenen! Die avond ging ik erg bezorgd naar bed, tobberend over hoe dit kleine ventje zijn diverse gedragsproblemen moest oplossen die kennelijk voortkwamen uit een gebrek aan vertrouwen.

De volgende morgen voor mijn meditatie vroeg ik de Kosmos hardop 'Als er inzichten bestaan die ik kan krijgen die mij kunnen helpen Tom te helpen geef mij dan alstublieft die inzichten'. Toen opende ik mijzelf in de Bron en het hele plaatje kwam naar voren.

De ochtend dat de bevalling van Tom begon was dezelfde dag dat Nick een afspraak had voor een gesprek over een nieuwe baan bij de Marine, op een basis dichtbij Londen. Nick was speciaal voor dit sollicitatiegesprek, dat twee dagen voor Tom's verwachte geboorte gepland was, teruggevlogen vanaf zee. Ik zat in het ziekenhuis van Portsmouth, worstelend met de vraag of hij nou zou moeten blijven voor de

geboorte (waarvan de verloskundige ons had verzekerd dat het nog wel even duren zou) of dat hij toch voor het gesprek zou gaan onder de voorwaarde dat als hij de baan zou krijgen, het een baan op het land zou zijn, wat zou betekenen dat we kwaliteit gezinstijd met elkaar zouden kunnen doorbrengen. Uiteindelijk waren we het er over eens dat hij naar het gesprek zou gaan, hopen dat hij op tijd terug zou zijn voor de geboorte. Nick kwam terug in het ziekenhuis toen Tom ongeveer twee uur oud was en ging tien dagen later weer aan boord van zijn schip en kwam twee maanden later thuis (hij kreeg trouwens de baan!).

Brandon's woorden 'Alles is bewustzijn' kwamen weer bij me boven; de baby in de baarmoeder 'pikte op' dat zijn papa hem achterliet, er voor had gekozen niet aanwezig te zijn bij zijn geboorte, terugkwam vlak na zijn geboorte en toen weer verdween naar zee. Tom had aldus het geloof ontwikkeld dat papa hem in de steek laat, vandaar zijn noodzaak om zijn moeder binnen zijn blikveld te houden voor het geval dat zij hem ook zou verlaten. Ik kan nu begrijpen waarom de scheiding die school veroorzaakte zo pijnlijk voor hem was.

Ik creëerde in mijn meditatie een kampvuur waar de ongeboren Tom, de pasgeboren Tom en Nick aanwezig waren. Ik sprak namens hen, me ervan verzekerend dat ze zich allemaal 'geheel uitten', zodat er vergeving kon plaatsvinden. Nick en ik ook vertelden baby Tom herhaaldelijk dat papa heel veel van hem houdt en dat hij altijd terug zal komen. We voerden schoonmaak actie uit en knipten koorden door en deden een gezinskuffel. Tom is klein voor zijn leeftijd en vindt klein zijn leuk. Gedurende dit inzicht realiseerde ik me dat hij het fijn vindt om klein te zijn omdat dat betekent dat mensen hem meer beschermen en hem minder snel zullen verlaten. Tijdens het kampvuur vertelde ik Tom daarom dat hij nu een grote jongen is in de hoop dat hij zichzelf toestemming zou geven om te groeien. Het is misschien toeval maar hij groeide 1 cm in vier weken na het proces!

Ik haalde Tom die middag van school op. Vrijwel meteen nadat hij in de auto zat zei Tom tegen me 'Ik snap nu dat ik niet boos was op John gisteravond, ik miste alleen papa'. Ik was verbijsterd. Dit was niet het soort observatie dat ik van Tom zou verwachten; hij was aanwezig geweest bij het kampvuur!

Vanaf die dag was Tom een nieuw, zelfverzekerd, gelukkig kind. Hij eet zijn ontbijt voor hij naar school gaat en meestal houdt hij mijn hand niet vast als we de school binnen gaan. John, zijn rekenleraar, blijft maar vertellen van de wonderlijke verandering in Tom, die nu supervrolijk is tijdens zijn lessen. John merkte ongeveer twee weken na het kampvuurproces op, dat als Tom nu fouten maakt, hij - in plaats van verkrampt - nu gestaag doorgaat op zoek naar het goede antwoord!

Ook vermeldenswaardig is dat Nick nu zes weken naar het Midden Oosten is en dat Tom er wonderbaarlijk goed mee omgaat. Voor mijn man's vertrek had ik Tom's leerkracht gewaarschuwd dat hij wat problematisch zou kunnen gaan doen als zijn vader weg was. Echter, het gaat prima met hem, hij geeft alleen zo nu en dan aan hoe hij papa mist en hij had twee kleine huilbuien waarvan hij erg snel herstelde.

De afgelopen maand heb ik me gerealiseerd dat er nog een probleem voor Tom is opgelost door het 'verlatingsprobleem' aan te pakken. Terwijl wij gedurende drie jaar in Nederland woonden verliet Tom's beste vriend Richard zijn en Toms school in Engeland om naar een andere school te gaan. Toen Tom terugkwam op zijn Engelse school miste hij Richard heel erg. Dit resulteerde in veel tranen en zich ongelukkig voelen op school. Sinds Toms 'Kampvuur bij volmacht' is naar school gaan geen probleem meer voor hem en heeft hij zijn vriendenkring gigantisch uitgebreid. Eind april 2003 gaat hij op zijn eerste schoolreis, wat inhoudt dat hij drie nachten weg van thuis is en hij kijkt er naar uit!

Dat is de kracht van Bewustzijn en van het 'Kampvuur bij volmacht'.

